ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)
της 10ης Νοεμβρίου 2004 *

Στην υπόθεση Τ-164/02,

Kaul GmbH, με έδρα το Elmshorn (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τους G. Würtenberger και R. Kunze, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ), εκπροσωπουμένου από τους A. von Mühlendahl και G. Schneider,

καθού,

όπου ο έτερος διάδικος κατά τη διαδικασία ενώπιον του τμήματος προσφυγών του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ) είναι:

η **Bayer AG**, με έδρα το Λεβερκούζεν (Γερμανία),

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

που έχει ως αντικείμενο προσφυγή κατά της αποφάσεως του τρίτου τμήματος προσφυγών του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ) της 4ης Μαρτίου 2002 (υπόθεση R 782/2000-3), επί διαδικασίας ανακοπής μεταξύ της Kaul GmbH και της Bayer AG,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους H. Legal, πρόεδρο, M. Βηλαρά και I. Wiszniewska-Białecka, δικαστές,

γραμματέας: D. Christensen, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 30ής Ιουνίου 2004,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό

1 Στις 3 Απριλίου 1996, η εταιρία Atlantic Richfield (Atlantic Richfield Co.) υπέβαλε αίτηση καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος στο Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ) (στο εξής: Γραφείο), δυνάμει του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ 1994, L 11, σ. 1), όπως αυτός έχει τροποποιηθεί.

2 Το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση είναι το λεκτικό σημείο ARCOL.

3 Τα προϊόντα για τα οποία ζητείται η καταχώριση του σήματος εμπίπτουν στις κλάσεις 1, 17 και 20 κατά τον Διακανονισμό της Νίκαιας περί διεθνούς ταξινόμησης προϊόντων και υπηρεσιών για την καταχώριση σημάτων, της 15ης Ιουνίου 1957, όπως αυτός έχει αναθεωρηθεί και τροποποιηθεί. Μεταξύ των προϊόντων που εμπίπτουν στην κλάση 1 περιλαμβάνονται οι «χημικές ουσίες για τη συντήρηση τροφίμων».

4 Στις 20 Ιουλίου 1998, η αίτηση καταχωρίσεως σήματος δημοσιεύθηκε στο *Bulletin des marques communautaires* (Δελτίο κοινοτικών σημάτων).

5 Στις 20 Οκτωβρίου 1998, η προσφεύγουσα άσκησε ανακοπή, δυνάμει του άρθρου 42, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94, κατά της καταχωρίσεως του επίδικου σήματος σε σχέση με τις «χημικές ουσίες για τη συντήρηση τροφίμων» που εμπίπτουν στην κλάση 1. Η ανακοπή στηριζόταν στην ύπαρξη προγενέστερου κοινοτικού σήματος, καταχωρισμένου στις 24 Φεβρουαρίου 1998, με τον αριθμό 49106. Το σήμα αυτό συνίσταται στο λεκτικό σημείο CAPOL και καλύπτει τα προϊόντα που χαρακτηρίζονται ως «χημικά προϊόντα για τη συντήρηση των τροφίμων, ήτοι ακατέργαστες ύλες για γλασάρισμα και κονσερβοποιία έτοιμων τροφίμων, κυρίως γλυκισμάτων» που εμπίπτουν στην κλάση 1. Προς στήριξη της ανακοπής της, η προσφεύγουσα προέβαλε τον διαλαμβανόμενο στο άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94 σχετικό λόγο απαραδέκτου.

6 Με απόφαση της 30ής Ιουνίου 2000, το τμήμα ανακοπών απέρριψε την ανακοπή για τον λόγο ότι, ακόμη και αν γινόταν δεκτή η ταύτιση των προϊόντων, δεν υφίσταται κανένας κίνδυνος συγχύσεως μεταξύ των εν λόγω σημείων, λόγω των οπτικών και ακουστικών διαφορών τους.

7 Στις 24 Ιουλίου 2000, η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή, δυνάμει του άρθρου 59 του κανονισμού 40/94, κατά της αποφάσεως του τμήματος ανακοπών.

8 Με έγγραφο της 17ης Ιουλίου 2000, που παρελήφθη στις 24 Ιουλίου 2000, το Γραφείο ενημερώθηκε από την εταιρία Bayer (Bayer AG) για τη μεταβίβαση προς την τελευταία της αιτήσεως καταχωρίσεως του σήματος ARCOL που είχε υποβάλει η Atlantic Richfield Co. Η μεταβίβαση σημειώθηκε στο μητρώο κοινοτικών σημάτων στις 17 Νοεμβρίου 2000, σύμφωνα με το άρθρο 17, παράγραφος 5, και το άρθρο 24 του κανονισμού 40/94.

9 Στις 30 Οκτωβρίου 2000, η προσφεύγουσα κατέθεσε στο Γραφείο το προβλεπόμενο στο άρθρο 59 του κανονισμού 40/94 υπόμνημα με το οποίο εκθέτει τους λόγους της προσφυγής.

10 Με απόφαση της 4ης Μαρτίου 2002, η οποία κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα στις 25 Μαρτίου 2002 (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), το τρίτο τμήμα προσφυγών του Γραφείου απέρριψε την προσφυγή. Το τμήμα προσφυγών έκρινε, κατ' ουσίαν, ότι δεν μπορούσε πλέον να λάβει υπόψη τον, λόγω φήμης, φερόμενο ως ισχυρό διακριτικό χαρακτήρα του προγενέστερου σήματος, καθότι η προσφεύγουσα επικαλέστηκε το γεγονός αυτό μόλις κατά το στάδιο της προσφυγής. Επιπλέον, το τμήμα προσφυγών επισήμανε ότι, στην πραγματικότητα, η προσφεύγουσα δεν προέβαλε νέο ισχυρισμό, αλλά μετέβαλε τη νομική βάση της ανακοπής της, χρησιμοποιώντας τώρα το άρθρο 8, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του κανονισμού 40/94, αναφερόμενη στα παγκοίνως γνωστά σήματα. Περαιτέρω, το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι, παρά την ταύτιση των προϊόντων, ουδείς κίνδυνος συγχύσεως υφίστατο μεταξύ των εν λόγω λεκτικών σημείων, λαμβανομένων υπόψη των σημαντικών διαφορών που διαπιστώθηκαν μεταξύ τους από οπτικής και φωνητικής απόψεως, του ιδιαίτερα εξειδικευμένου χαρακτήρα της αγοράς των οικείων προϊόντων και των πιθανολογούμενων γνώσεων του τυπικού καταναλωτή των εν λόγω προϊόντων.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

11 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 24 Μαΐου 2002, η προσφεύγουσα άσκησε την παρούσα προσφυγή. Το Γραφείο κατέθεσε το υπόμνημά του αντικρούσεως στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 16 Οκτωβρίου 2002.

12 Με έγγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 7 Νοεμβρίου 2002, η προσφεύγουσα ζήτησε, σύμφωνα με το άρθρο 135, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, να της επιτραπεί να καταθέσει υπόμνημα απαντήσεως.

13 Στις 20 Νοεμβρίου 2002, το Πρωτοδικείο (τέταρτο τμήμα) αποφάσισε ότι δεν ήταν αναγκαία η δεύτερη ανταλλαγή υπομνημάτων, καθότι η προσφεύγουσα μπορούσε να αναπτύξει του ισχυρισμούς και τα επιχειρήματά της και να απαντήσει στο υπόμνημα αντικρούσεως του Γραφείου κατά την προφορική διαδικασία.

14 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (τέταρτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.

15 Οι διάδικοι ανέπτυξαν τις θέσεις τους και απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά τη συνεδρίαση της 30ής Ιουνίου 2004.

16 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·

— να καταδικάσει το Γραφείο στα δικαστικά έξοδα.

17 Το Γραφείο ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

18 Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα προβάλλει, κατ' ουσίαν, τέσσερις λόγους ακυρώσεως, οι οποίοι αντλούνται αντιστοίχως, πρώτον, από παραβίαση της υποχρεώσεως εξετάσεως των στοιχείων που προέβαλε η προσφεύγουσα ενώπιον του τμήματος προσφυγών, δεύτερον, από παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94, τρίτον, από παραβίαση των δικονομικών αρχών που ισχύουν στα κράτη μέλη και παράβαση των δικονομικών κανόνων που εφαρμόζονται ενώπιον του Γραφείου και, τέταρτον, από παραβίαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως.

19 Κατ' αρχάς, πρέπει να εξεταστεί ο πρώτος λόγος ακυρώσεως.

Επιχειρήματα των διαδίκων

20 Κατά την προσφεύγουσα, η εκτίμηση του τμήματος προσφυγών ότι, μετά το τέλος της διαδικασίας ανακοπής, δεν μπορούν πλέον παραδεκτώς να εκτίθενται ενώπιόν του νέα πραγματικά περιστατικά, απορρέει από εσφαλμένη αντίληψη της λειτουργίας των τμημάτων προσφυγών. Αντιθέτως, η διαδικασία ενώπιον του τμήματος προσφυγών πρέπει πάντοτε να θεωρείται ως δευτέρου βαθμού επί της

ουσίας, στο πλαίσιο της οποίας οι διάδικοι μπορούν να προβάλουν νέα πραγματικά περιστατικά. Επομένως, κακώς το τμήμα προσφυγών αρνήθηκε να εξετάσει, εν προκειμένω, για την εκτίμηση του κινδύνου συγχύσεως, τα στοιχεία που προέβαλε η προσφεύγουσα με το από 30 Οκτωβρίου 2000 υπόμνημά της, σε σχέση με τον ισχυρό διακριτικό χαρακτήρα του προγενέστερου σήματος CAPOL, ήτοι την υπεύθυνη δήλωση του γενικού διευθυντή της συνοδευόμενη από τον κατάλογο των πελατών της. Ενεργώντας κατ' αυτόν τον τρόπο, το Γραφείο προσέβαλε το δικαίωμα ακροάσεως της προσφεύγουσας.

21 Επιπλέον, και σε αντίθεση προς τους ισχυρισμούς του Γραφείου, η προσφεύγουσα ουδόλως μετέβαλε τη νομική βάση της ανακοπής της χρησιμοποιώντας το άρθρο 8, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του κανονισμού 40/94 αντί του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του ίδιου κανονισμού. Σκοπός των εγγράφων που προσκόμισε με το από 30 Οκτωβρίου 2000 υπόμνημά της δεν ήταν η προβολή νέων πραγματικών περιστατικών, αλλά μάλλον η συμπλήρωση των ήδη προβληθέντων, κατά τη διαδικασία ανακοπής, επιχειρημάτων.

22 Το Γραφείο απαντά ότι η τοποθέτηση της προσφεύγουσας στηρίζεται σε πεπλανημένη ερμηνεία του συστήματος έννομης προστασίας το οποίο καθιερώνει ο κανονισμός 40/94 και εφαρμόζουν «κατά πάγια νομολογία τους» τα τμήματα προσφυγών. Δεδομένης της λειτουργικής συνέχειας των τμημάτων προσφυγών σε σχέση με το τμήμα ανακοπών, δεν αρκεί η άσκηση προσφυγής για να αποφευχθούν οι συνέπειες της μη τηρήσεως των προθεσμιών που τάσσει το τμήμα ανακοπών. Ως εκ τούτου, το Γραφείο ισχυρίζεται ότι, πλην ορισμένων εξαιρέσεων, τα τμήματα προσφυγών πάντοτε αρνούνται να λάβουν υπόψη νέα πραγματικά περιστατικά, αν αυτά δεν προβληθούν εμπροθέσμως.

23 Το γεγονός όμως ότι η προσφεύγουσα κατέχει ηγετική θέση στην αγορά των χημικών σκευασμάτων για τη συντήρηση τροφίμων και η φήμη του σήματος CAPOL για το οικείο κοινό προβλήθηκαν, το πρώτον, ενώπιον του τμήματος προσφυγών. Πρόκειται για νέα πραγματικά περιστατικά, πολλώ μάλλον δε για μεταβολή, υπέρ του άρθρου 8, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του κανονισμού 40/94, της νομικής βάσεως της ανακοπής της προσφεύγουσας, στο μέτρο που αυτή χρησιμοποιεί την έκφραση «παγκοίνως γνωστή».

24 Περαιτέρω, το Γραφείο είναι της γνώμης ότι, ακόμη και αν ληφθεί υπόψη η θέση της προσφεύγουσας στην αγορά και η συνακόλουθη ενίσχυση του διακριτικού χαρακτήρα του σήματός της, δεν μπορεί να συναχθεί η ύπαρξη κινδύνου συγχύσεως.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

25 Πρέπει, κατ' αρχάς, να σημειωθεί ότι τα στοιχεία που προσκόμισε η προσφεύγουσα ενώπιον του τμήματος προσφυγών συνίστανται σε υπεύθυνη δήλωση του γενικού διευθυντή της και σε κατάλογο των πελατών της.

26 Η προσφεύγουσα προσκόμισε τα έγγραφα αυτά, τα οποία σχετίζονται με τον βαθμό εκμεταλλεύσεως του σήματός της, για να στηρίξει την επιχειρηματολογία που είχε ήδη προβάλει ενώπιον του τμήματος ανακοπών –και η οποία τότε στηριζόταν μόνο σε εκτιμήσεις σχετικές με την απουσία περιγραφικού χαρακτήρα του σήματος της προσφεύγουσας–, ήτοι ότι το σήμα αυτό έχει ισχυρό διακριτικό χαρακτήρα και πρέπει, ως εκ τούτου, να τύχει εντονότερης προστασίας.

27 Αφενός το τμήμα προσφυγών, με τα σημεία 10 έως 12 της προσβαλλόμενης αποφάσεως, και αφετέρου στη συνέχεια το Γραφείο, με το σημείο 30 του υπομνήματος αντικρούσεως, έκριναν ότι δεν μπορούσαν να λάβουν υπόψη τους νέα έκθεση πραγματικών περιστατικών, καθότι αυτή υποβλήθηκε μετά τη λήξη της ταχθείσας από το τμήμα ανακοπών προθεσμίας.

28 Εντούτοις, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η τοποθέτηση αυτή δεν είναι συμβατή με τη λειτουργική συνέχεια μεταξύ των τμημάτων του Γραφείου, όπως επιβεβαίωσε το Πρωτοδικείο όσον αφορά τόσο τη διαδικασία ex parte [απόφαση του Πρωτοδικείου της 8ης Ιουλίου 1999, Τ-163/98, Procter & Gamble κατά ΓΕΕΑ (BABY-DRY), Συλλογή 1999, σ. II-2383, σκέψεις 38 έως 44, που δεν αναιρέθηκε ως προς το σημείο

αυτό από την απόφαση του Δικαστηρίου της 20ής Σεπτεμβρίου 2001, C-383/99 P, Procter & Gamble κατά ΓΕΕΑ (BABY-DRY), Συλλογή 2001, σ. I-6251, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 12ης Δεκεμβρίου 2002, T-63/01, Procter & Gamble κατά Γραφείου (Σχήμα σαπουνιού), Συλλογή 2002, σ. II-5255, σκέψη 21] όσο και τη διαδικασία inter partes [απόφαση του Πρωτοδικείου της 23ης Σεπτεμβρίου 2003, T-308/01, Henkel κατά ΓΕΕΑ – LHS (UK) (KLEENCARE), Συλλογή 2003, σ. II-3253, σκέψεις 24 έως 32].

29 Συγκεκριμένα, έχει κριθεί ότι από τη λειτουργική συνέχεια μεταξύ των τμημάτων του Γραφείου προκύπτει ότι, εντός του πεδίου εφαρμογής του άρθρου 74, παράγραφος 1, τελευταία περίοδος, του κανονισμού 40/94, το τμήμα προσφυγών οφείλει να στηρίξει την απόφασή του σε όλα τα πραγματικά περιστατικά και νομικά στοιχεία που ο ενδιαφερόμενος προέβαλε είτε κατά τη διαδικασία ενώπιον του τμήματος που αποφάνθηκε σε πρώτο βαθμό είτε, υπό τη μόνη επιφύλαξη της παραγράφου 2 της διατάξεως αυτής, κατά τη διαδικασία εκδικάσεως της προσφυγής (προπαρατεθείσα απόφαση KLEANCARE, σκέψη 32). Κατ' αυτόν τον τρόπο, σε αντίθεση προς ό,τι υποστηρίζει το Γραφείο όσον αφορά τη διαδικασία inter partes, η λειτουργική συνέχεια που υφίσταται μεταξύ των διαφόρων τμημάτων του Γραφείου δεν συνεπάγεται ότι ο διάδικος ο οποίος δεν προέβαλε, ενώπιον του τμήματος που αποφαίνεται πρωτοδίκως, ορισμένα πραγματικά περιστατικά ή επιχειρήματα εντός της προθεσμίας που είχε τάξει το τμήμα αυτό, δεν μπορεί παραδεκτώς, δυνάμει του άρθρου 74, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94, να προβάλει τα στοιχεία αυτά ενώπιον του τμήματος προσφυγών. Αντιθέτως, η λειτουργική συνέχεια συνεπάγεται ότι ο διάδικος αυτός μπορεί παραδεκτώς να προβάλει τα εν λόγω στοιχεία ενώπιον του τμήματος προσφυγών, υπό την επιφύλαξη της τηρήσεως, ενώπιον του τμήματος αυτού, του άρθρου 74, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού.

30 Κατά συνέπεια, εν προκειμένω, εφόσον τα επίδικα στοιχεία περί των πραγματικών περιστατικών προβλήθηκαν εγκαίρως, κατά την έννοια του άρθρου 74, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94, δεδομένου ότι επισυνάφθηκαν στο υπόμνημα που κατέθεσε η προσφεύγουσα στο τμήμα προσφυγών στις 30 Οκτωβρίου 2000, ήτοι εντός της τετράμηνης προθεσμίας που τάσσει το άρθρο 59 του κανονισμού 40/94, το εν λόγω τμήμα δεν μπορεί να αρνηθεί να λάβει υπόψη του τα στοιχεία αυτά.

31 Εξάλλου, το τμήμα προσφυγών, λαμβάνοντας υπόψη τον ισχυρισμό που προέβαλε η αιτούσα την καταχώριση σήματος με το από 27 Δεκεμβρίου 2000 υπόμνημά της, ήτοι ότι η προσφεύγουσα προσπαθεί στην πραγματικότητα να αποδείξει ότι το

σήμα της είναι φημισμένο ή παγκοίνως γνωστό, ισχυρίστηκε επικουρικώς, με το σημείο 13 της προσβαλλόμενης αποφάσεως, ότι η προσφεύγουσα μετέβαλε τη νομική βάση της ανακοπής της, αντικαθιστώντας το άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94 με το άρθρο 8, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του κανονισμού αυτού.

32 Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι αυτό το επικουρικώς προβληθέν επιχείρημα δεν μπορεί να γίνει δεκτό.

33 Συγκεκριμένα, η προσφεύγουσα ουδέποτε, κατά τη διαδικασία, ισχυρίστηκε ότι στήριζε την ανακοπή της σε διάταξη άλλη από το άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94. Αντιθέτως, η προσφεύγουσα, στηριζόμενη σ' αυτή τη νομική βάση, επικαλέστηκε, ήδη από τη διαδικασία ενώπιον του τμήματος ανακοπών και στη συνέχεια ενώπιον του τμήματος προσφυγών, τον ισχυρό διακριτικό χαρακτήρα του σήματός της και τη νομολογία του Δικαστηρίου σχετικά με τη συνάφεια του στοιχείου αυτού με την εκτίμηση του κινδύνου συγχύσεως κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94.

34 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι το τμήμα προσφυγών δεν μπορούσε, χωρίς να παραβεί το άρθρο 74 του κανονισμού 40/94, να αρνηθεί να εξετάσει τα στοιχεία περί των πραγματικών περιστατικών που προσκόμισε η προσφεύγουσα με το από 30 Οκτωβρίου 2000 υπόμνημά της, προκειμένου να αποδείξει τον ισχυρό διακριτικό χαρακτήρα του προγενέστερου σήματος ο οποίος απορρέει από τη διεκδικούμενη από την προσφεύγουσα αναγνώριση της χρησιμοποιήσεώς του στην αγορά.

35 Κατά τη νομολογία πάντως, δεδομένου ότι ο κίνδυνος συγχύσεως αυξάνει όσο αποδεικνύεται σημαντικότερος ο διακριτικός χαρακτήρας του προγενεστέρου σήματος, τα σήματα με ισχυρό διακριτικό χαρακτήρα, είτε από την ίδια τους τη φύση είτε λόγω του ότι είναι γνωστά στην αγορά, απολαύουν προστασίας μεγαλύτερης απ' ό,τι εκείνα των οποίων ο διακριτικός χαρακτήρας είναι

ασθενέστερος. Συνεπώς, μπορεί να υπάρξει κίνδυνος συγχύσεως, παρά τον μικρό βαθμό ομοιότητας μεταξύ των σημάτων, στην περίπτωση που η ομοιότητα των προσδιοριζομένων προϊόντων ή υπηρεσιών είναι μεγάλη, ο δε διακριτικός χαρακτήρας του προγενεστέρου σήματος είναι ισχυρός (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 22ας Ιουνίου 1999, C-342/97, Lloyd Schuhfabrik Meyer, Συλλογή 1999, σ. I-3819, σκέψεις 20 και 21, και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

36 Έτσι, στο μέτρο που το τμήμα προσφυγών διαπίστωσε εν προκειμένω ότι τα αντιπαρατιθέμενα σήματα αφορούσαν όμοια προϊόντα και ότι υφίσταντο μεταξύ τους ορισμένα στοιχεία ομοιότητας, δεν μπορούσε να αποφανθεί, όπως έπραξε, επί της υπάρξεως κινδύνου συγχύσεως, χωρίς να λάβει υπόψη του όλα τα σχετικά στοιχεία, μεταξύ των οποίων και τα στοιχεία που προσκόμισε η προσφεύγουσα προκειμένου να αποδείξει τον ισχυρό διακριτικό χαρακτήρα του προγενέστερου σήματος.

37 Συνεπώς, το τμήμα προσφυγών, παραλείποντας να λάβει υπόψη του τα στοιχεία που του προσκόμισε η προσφεύγουσα, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει ως προς την εξέταση του κινδύνου συγχύσεως δυνάμει του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94. Δεν εναπόκειται στο Πρωτοδικείο να αντικαταστήσει το Γραφείο κατά την εκτίμηση των εν λόγω στοιχείων, στην οποία οφείλει το ίδιο το Γραφείο να προβεί. Κατά συνέπεια, η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί, ενώ παρέλκει η απόφανση ως προς τους λοιπούς λόγους ακυρώσεως.

Επί των δικαστικών εξόδων

38 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Επειδή το καθού ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το αίτημα της προσφεύγουσας.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τέταρτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) **Ακυρώνει την απόφαση του τρίτου τμήματος προσφυγών του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ) της 4ης Μαρτίου 2002 (υπόθεση R 782/2000-3).**

2) **Καταδικάζει το Γραφείο στα δικαστικά έξοδα.**

Legal Βηλαράς I. Wiszniewska-Białecka

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 10 Νοεμβρίου 2004.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

H. Legal